

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crucifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

§.4. Idem speciatim de Christi sanguine ostenditur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

crucem, à justo ad misericordem, ab eo qui percutiet terram
virgâ oris sui, ad eum qui inebriat terram stillicidijs cruoris
sui, ab eo qui spiritu labiorum suorum interficiet impium, ad
eum, qui sanguine vulnerum suorum vivificat extinctum. Quis
imò non ad ipsum tantum, sed in ipsum fuge, in foramina petre
ingredere, in fossa humo abscondere, in ipsis manibus fontis, in
fossa latere te ipsum reconde. *Vulnus enim in latere Christi, quid
nisi ostium in latere arce salvandis à facie diluvij? Hæc ille,*

S. Catharina Senensis, cum ei diabolus nescio quas blasphemias
umbras aut desperationis ansam obijceret, hæc ipsa confes- *Blasphemias*
sion cogitatione illum repulit: *Ego, aiebat, aperte Creato- spir. c. 1.*
ri meo confiteor, me quotidie in tenebris fuisse, malèq; vixisse.
Verum amen fiducialiter latitabo in plagis Domini mei JESU
Christi; ut omnium iniquitatum mearum maculas pretioso san-
guine ejus abluam, atq; cum sancto desiderio jugiter gaudebo in
ipso Creatore & Redemptore meo. Tandem B. Bonaventura
adversus infestâ, & divinæ prædestinationis arcanas cogi-
tationes, eodem sibi nobisq; recurrendum censebat: *Scio, P. 3. s. 11.*
inquitens, quid faciam: in cavernis vulnerum suorum me ab- c. 13.
scondam; ibiq; quietus latitabo. Et ea quæ sequuntur.

§. 4°

Idem speciatim de Christi sanguine ostenditur.

Ipse porro sanguis benignissimi Redemptoris pro salute
nostra tam amanter & largiter, immodè tam prodigè, &
tot modis ac vijs effusus, quantam tibi debet adferre fidu-
ciam? eum illud attendens pretium magnum atq; immen-
sum, quo redemptus es, simul recognoscis, quantum re-
Deus amaverit, & quanti fecerit animam, pro qua vindi-
canda & asserenda totum se impenderit, ac profuderit. Ut
enim rectè argumentatur Tertullianus: *amavit utique, quos L. de carne*
magno pretio redemit. Christi c. 4.

Et verò etiam S. Augustinus in illa verba Psalmi 101. *Qui propitiatur omnibus iniquitatibus tuis, &c.* eodem argumento sese aliòsq; ad fiduciam salutis concitans: *Redemptus est, inquit, de corruptione vita tua. jam securus esto. Ieritum est bonæ fidei contractus; nemo fallit Redemptorem tuum, nemo circumvenit, nemo premit. Egit hic commercium, jam pretium solutum est, sanguinem fudit: sanguinem, inquam, fudit unicus filius DEI pro nobis. O anima, erige te; tanti vales: red-*

l. 10. c. 43. mot de corruptione vitam tuam. Idemq; rursus in suis Confessionibus: Quomodo nos amasti, Pater bone, qui filio tuo unico non pepercisti, sed pro nobis impijs tradidisti eum! Quomodo nos amasti! Et mox: Ille tuus unicus, in quo sunt omnes thesauri sapientiæ & scientiæ absconditi, redemit me sanguine suo. Non calumnientur mihi superbi, quoniam cogito pretium meum. Hæc S. Augustinus.

Et ego igitur pretium meum cogitans, & quòd Deo chara sit salus mea, & quàm pretiosa in oculis ejus anima mea, recognoscens; quæcunq; tandem sit rerum facies, quæcunq; tempestas aut pusillanimitas spiritus, quæcunq; tenebræ mentem occupent atq; offuscent, nunquam de salute desperabo. Non enim tam fatuus es negotiator, o bone Jesu, ut tanto labore quæsitam, tanto pretio emptam animam meam servare negligas, aut nisi sponte & obstinate perire volentem, abijcias. In tuto igitur est salus mea, si tantum, te servare volente, & ipse servari voluero. securus sum tot acceptis pignoribus. Arrham salutis teneo amorem tuum; & pignus amoris sanguinem tuum. Si enim Judæi qui Christo Lazari sepulchrum conviventi aderant, singularem ipsius in defunctum amorem ex eo non vanè conjectarunt, quòd illius funeri eum viderent illacrymantem: *Eccæ,* inquit, *Joann. 11. quomodo amabat eum: quid me de ejusdem ad-*
versum me amore par est credere; postquam eum video,
non lacrymas modò, sed sanguinem suum universum meam
causâ

causâ fundentem, & toto quodammodo corpore sanguineis guttis mihi plorantem?

Pro me lacrymatus est unigenitus DEI, pro me in agonia sudavit, pro me sanguinem suum fudit, *propter me mor-* L. 1. de Jâ-
tem (inquit S. Ambrosius) Christus gustavit. Hæc est spes cob. c. 6.
mea ab uberibus matris meæ; hæc fiducia in finē vitæ meæ. Offendere possum, concuti possum, labi possum, desperare non possum. Nam quæcunq; sit causa mea: potentem habeo Advocatum apud Patrem, sanguinem, inquam, Unigeniti; per quem ille defunctus adhuc loquitur, & cujus vox melior quàm illa sanguinis justî Abel, non ultionem expetit, sed implorat misericordiam. Projiciam ergo me inter brachia Crucifixi, & omnem spem meam in ejus sanguine ac vulneribus collocabo.

Rectè enim ad Crucifixi discipulum Doctor Seraphicus: *Hoc semper, inquit, pro Regula generali habeas: Quando-
docunq; DEUM volueris ad te profundè inclinare, in corde tuo
vulnem Christi porta, & ejus conspersus sanguine, te Patri quasi
Unigenitum præstabis; & ipse tanquam Pater dulcissimus tibi
plenariè providebit. Non enim (ut ait alibi) potest se DEUS
negare sanguine Christi perfuso. Audiatur hic etiam S. Bo-* P. 1. c. 7.
naventurâ antiquior & Bernardo coætaneus Arnoldus Car-
notensis: Convenerunt itaq; (inquit de hoc ipso eleganter Serm. 5. de
differens) justitia & pax, & pro captivo suo vadem fidelem li- ultim. verb.
Dom.
benator se posuit; tantâq; autoritate firmatum est hujus indul-
*gentiæ privilegium, ut in ipsius Crucifixi membrana, proprio
sanguine conscriptæ sint illius absolutionis litteræ, maneatq; infi-*
xum usq; hodie sigillum; plaga lateris, quam semper oculis l'a-
tri exhibet præsentia Salvatoris.

Corollarij & clausulæ vice, placet hoc extremum istius capiti attexere.

Si enim de ijs, quæ ad necessitates pertinent animalis vitæ, quæ interim nobis est cum culcibus muicisq; commu-

Matth. 7.
1. Pet. 5.

nis, jubemur non esse solliciti, sed omnem nostram sollicitudinem in DEUM projicere, quoniam ipse curat de nobis; quantò id potiùs de divina nobis providentia pollicebitur, cum de bonis agitur ad maniculisq; æternæ vitæ: quippe, quæ ut istis immensum præstabiliora sunt, ita probè perno- rit nimio plus nobis esse necessaria; neq; nos profectò illa bonitas ad ista caduca & peritura, sed ad hæc æterna fruenda condiderit, neque pro esca, opinor, aut vestimento nobis quærendo mortuus sit Christus, sed immortalium bonorum fructum suo nobis sanguine promeruerit.

CAPUT IV.

Ex Christi boni Pastoris contemplatione, speciale concipiende fiducie argumentum.

§. I.

Ovis errabunda boni Pastoris humeris reventa.

Afficit me subinde ea quam dicam cogitatio; eandemq; credo pijs mentibus, si eam quidem usurpare voluerint, non inutilem neq; injucundam futuram. Ea autem est hujusmodi.

L. de pud. c.
7. & 10.
Bosius Rom.
subter.

Propositâ mihi ob oculos illâ boni Pastoris effigie, quam ex Tertulliano (qui eam docet suo tempore in sacris calicibus pingi solitam) tum ex priscais subterraneorum in urbe Roma cæmeteriorum monumentis (ubi eandem effigiem pluribus locis invenire est) veteres Christianos constat multum delectatos fuisse: in hujus, inquam, piæ imaginis contemplatione, fingo me ovem illam esse palabundam & perditam, sed à bono Pastore, lacerato vepribus, spinis coronato, sudore undiq; guttisq; sanguineis diffluente, per invia & aspera requisitam, inventam deniq; humerisq; gaudentia impositam ac reventam.

Tum